

CRÒNIQUES DE BORD: FORA DE TEMPS

Deixo com a constància aquesta carta perquè, passi el que em passi, hi hagi el testimoni d'un descobriment que hauria d'haver marcat un abans i un després en la història de la humanitat, però per prudència ha estat silenciada i amagada. En un racó de la meua ment encara guardo, i espero que hi continuï, tot el que vaig viure, veure i sentir.

Eren dos quarts d'onze de la nit. Cansat després d'un llarg dia a la consulta, vaig emprendre el retorn cap a casa. Com gairebé tothom, jo vivia a la perifèria de Lleida, però treballava al centre de la ciutat. Això provocava que el trànsit congestionés habitualment la zona i preferís utilitzar l'autobús per anar i tornar de la feina. Aquell dia el viatge fou estrany, no pas perquè el vehicle hagués arribat més o menys d'hora sinó perquè l'autobús era buit i no era el que solia fer aquell trajecte. Exteriorment era com qualsevol altre autobús, però per dintre havia canviat tant que, fins i tot, el conductor no era l'habitual. Després de pagar, vaig seure vora una finestra prop de la porta central. M'encisava el bell paisatge nocturn lleidatà. Llavors, tot d'una, quan l'autobús va arrancar, la meua vista s'encengué de foc; a l'altre costat del vidre vaig poder veure la silueta d'una persona amb el rostre marcat per cicatrius i amb una pistola negra a la mà amenaçant-ne una altra. Tot d'una, les dos figures es deformaren en siluetes tènues, llavors, tot es va fondre en una escala de colors que incessantment es movia d'un costat a l'altre del vidre. Silenci, era el que sentia, un silenci profund i llarg. Vaig tancar els ulls espantat d'haver-me excedit amb els pacients i d'acabar tenint al·lucinacions. Vaig sentir com sonava l'avís de parada i vaig mirar a través de la finestra. Era a la parada de sempre, però set minuts abans de l'hora habitual. Vaig baixar amb suma cautela, mut i en estat de xoc. A poc a poc, vaig arribar a la meua plàcida i tranquil·la llar.

L'endemà al matí, l'autobús era el de sempre. Les portades dels diaris eren inundades de la mateixa notícia "Assassinat nocturn, mor una persona, ni rastre del criminal". Durant el viatge vaig aprofundir en la notícia d'aquell crim. La víctima va morir per trets de bala una estona abans que jo passés pel lloc amb l'autobús. Podia haver-hi una relació, entre aquell succés i els rostres que vaig veure? O eren paranoies meves? Em vaig presentar voluntàriament a la comissaria per a testificar. Ho van anotar tot, però per l'hora i altres factors no va constituir una prova sòlida. Vaig dedicar un mes a indagar el perquè i a la fi vaig poder saber la veritat. La persistència em brindà una veritat que potser ara no creureu i que és la següent: en intentar buscar un compost per a reduir les emissions de diòxid de carboni, una fundació científica "Ments per a un futur" va crear un combustible que, utilitzat en un model d'autobús concret fet amb certs aliatges, aconseguia que durant un cert període de temps el vehicle superés la velocitat de la llum i al superar-la es poguessin percebre imatges del passat. Les proves es feien durant determinades nits.

Em van fer prometre que del que sabés i del que em van explicar per assedegar la meua curiositat, no en comunicués res. Escric aquesta carta perquè, encara que ningú em cregui, volta un criminal lliure i... algú pot córrer perill! Jo en sóc testimoni.

Ferdinand Baskerville